

Başkanlık sistemi propagandası yapılırken zaman zaman geçmişteki politikacıların başkanlık sistemini savunduğunu, ancak vesayet sisteminin buna izin vermediği anlatılmaktadır. İddialarına göre Demirel'den, Erbakan'a, Türkeş'ten Özal'a herkes başkanlığı istemiş ama başaramamış. Biraz daha ileri gitseler Atatürk'ün bile başkanlığı istediğini söyleyecekler. Şükredelim ki henüz o kadar abartmadılar.

Başkanlığı istediği söylenen politikacılar arasında en çarpıcı olan Alparslan Türkeş'in başkanlığı savunduğu iddiasıdır. Çünkü milliyetçi kesimin ezici çoğunluğu başkanlığa karşıyken ülkücülüğün kurucusu Türkeş'in başkanlık sistemini istediğini söylemek ezber bozan bir iddiadır.

Peki, gerçekten Türkeş, başkanlık sistemini savundu mu? Savunduysa hayalindeki başkanlık sistemi nasıldı? Bugün gerçekleştirilmek istenen başkanlıkla alakası var mı? Tüm bu sorulara teker teker cevap vereceğim. Ancak öncelikle bir noktaya değinmek istiyorum.

Tarihte olaylar değerlendirilirken dönemin siyasi ve sosyal şartları asla unutulmamalıdır. Bir olayı incelerken bugünden geçmişe bakarsak yapacağımız analiz doğru ve faydalı olmayacaktır. Alparslan Türkeş'i de değerlendirirken yaşadığı dönemin koşullarını unutmamak lazım.

Alparslan Türkeş, iddia edildiği gibi bir dönem başkanlık sistemini savunmuştur. Özellikle 1970li yıllardaki açıklamalarında, yazdığı kitaplarda parlamenter sistem yerine Başkanlık sistemini getirmek istediğini söylemiştir. Örneğin 1975 yılında yazdığı Temel görüşler kitabında Başkanlık sistemini şöyle savunmuştur:

"Milliyetçi hareket, milli bünyemize ve şartlarımıza uymayan, temeli Avrupa'nın liberal ve

sosyal demokrasisine dayanan, bugünkü anayasayı başından sonuna kadar değiştirecek, milli demokrasiyi bütün müesseseleriyle kuracaktır. Bu cümleden olmak üzere parlamenter hükümet sistemi yerine Başkanlık sistemini getireceğiz. Bu sistemde Cumhurbaşkanı ve Başbakanlık yetkileri bir tek şahısta toplanacak, temelinde otorite güven, disiplin olan bir hükümet doğacaktır. MİLLİ DEMOKRASİNİN diğer müesseselerini, bilhassa TRT'yi, Anayasa mahkemesini, Danıştay'ı, Yargıtay'ı, Üniversiteyi, Yüksek hâkimler kurulunu milli menfaat ve güvenliğimize uygun olarak değiştirip yeniden kuracağız" (Alparslan Türkeş – Temel Görüşler, Dergâh Yayınları, İstanbul, 1975 s. 156)

Türkeş, hayal ettiği Başkanlık sistemini "Gönül seferberliği" kitabında da şu cümlelerle daha açık bir şekilde açıklamıştır:

"Değerli ülküdaşlarım.

Milliyetçi hareket, tek başkan, tek meclis sistemini savunur. Çağımız adil, kuvvetli, hızlı icra çağıdır. Türk milleti, dünya imparatorlukları kurduğu devirlerde, kuvvetli, adil, hızlı icra sistemini uygulamıştır. Kuvvetli ve hızlı icra, icra gücünün tek elde toplanmasıyla mümkündür. Bunun için tarih ve töremize uygun olarak Başkanlık sistemini savunuyoruz. İcrayı Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık olarak ikiye bölemeyiz. Her konuda bütünleşmeci olduğumuza göre icranın başında da bütünleşmeci olmalıyız. Türk tarih felsefesi tarihinde icra organı hiçbir zaman bölünmemiş yani tek bir başkan tarafından yürütülmüştür. Milliyetçi Türkiye'de DEMOKRATİK MİLLİ CUMHURİYET İLKESİ içinde Başkan Türk milletinin yürütme organının tek başı olacaktır." (Alparslan Türkeş – Gönül Seferberliğine Hasret Yayınları Ankara 1979 s.66)

Türkeş'in tanımladığı başkanlık sistemine baktığımızda ilk başta bugün gerçekleştirilmek istenen başkanlık sistemine çok benzemektedir. Türkeş'te tek başkan, tek meclis sistemini savunmuştur. Adil, hızlı ve güçlü bir yürütmenin Türk milletini kalkındıracağını söylemiştir. Ancak gözden kaçırılmaması gereken bir nokta var. Türkeş başkanlık sistemini savunurken iki ilkedden bahsetmiştir. "Milli Demokrasi" ve "Milli Cumhuriyet"

Peki, Türkeş'e göre milli demokrasi ve milli Cumhuriyet nedir? Bu iki ilkeyi nasıl tanımladığını bilmeden Türkeş'in nasıl bir başkanlık sistemini savunduğunu anlayamayız.

Alparslan Türkeş başkanlık sistemini savunurken bahsettiği milli demokrasi ilkesini şöyle tanımlamıştır:

"Türk milletinin kültür ve devlet felsefesi, Türk milliyetçilik dünya görüşü içinde milli bütünleşme ve milli demokrasi ülküsüdür. Türk milletinin tarih ve töresinde, bölünme, parçalanma, zümre ya da sınıflara ayrılma yoktur. Devletin başı barışta ve savaşta, tasada ve kıvançta yönettiği milletle aynı kaderi paylaşmıştır. Milleti sınıf ve zümrelere bölen, bir sınıfı diğerine ezdiren, yöneticileri millettten ayırıp ona tepeden bakmayı öğreten sistem ve ideolojiler yabancı ve bölücü ideolojilerdir. Her Türk devlet felsefesi, milli ideoloji içinde milli bütünleşme ve milli demokrasi ülküsüne dayanır."(Alparslan Türkeş – Temel Görüşler, Dergâh Yayınları, İstanbul, 1975 s. 159)

Alparslan Türkeş'in "milli demokrasi" adını verdiği ilke aslında devletin halkla bütünleşmesi ve sosyal adaletten başka bir şey değildir. Bu açıklamanın devamında söylediği şu sözler milli demokrasinin ne olduğunu çok net şekilde anlatmaktadır. Türkeş'e kulak verelim. Bakın milli demokrasiyi nasıl açıklıyor:

"... Millet bir varlıktır. Millet in haldeki bölümü altı sosyal dilimden yani köylüden, işçiden, esnaftan, memurdan, işverenden ve serbest çalışanlardan ibarettir. Bu itibarla hâkimiyetin sadece işverene ya da işçiye ait olduğu ülke ve sistem demokratik değildir. Bir ülkenin gerçekten demokratik olabilmesi için siyasal, kültürel ve iktisadi kararların alınmasına bütün milletin, köylünün, işçinin, esnafın, memurun, işverenin ve serbest çalışanın katılması lazımdır"(Alparslan Türkeş – Temel Görüşler, Dergâh Yayınları, İstanbul, 1975 s. 159)

TEMEL GÖRÜŞLER

akımı, tarihte ilk defa siyasi bir partinin program ve dünya görüşü olmuştur.

Türk Milletinin kültür ve devlet felsefesi, Türk milliyetçilik dünya görüşü içinde, *Millî bütünleşme ve millî demokrasi* ülküsüdür. Türk Milletinin tarih ve töresinde bölünme, parçalanma, zümre veya sınıflara ayrılma yoktur. Devletin başı, barışta ve savaşta, tasada ve kıvançta yönettiği milletle aynı kaderi paylaşmıştır. Milleti sınıf veya zümrelere bölen, bir sınıfı diğer sınıfa ezdiren, yöneticileri millettten ayırıp ona tepeden bakmayı öğreten sistem ve ideolojiler, yabancı ve bölücü ideolojilerdir. Her Türk devlet felsefesi, millî ideoloji içinde, *Millî bütünleşme ve millî demokrasi* ülküsüne dayanır. Demokrasi en dar anlamında millet egemenliği demektir. Demokrasi milletin, siyasî, kültürel ve iktisadî yönetime katılması, siyasî, kültürel ve iktisadî hâkimiyetin millete ait olmasıdır.

Burada önemle belirtelim ki, millet kavramı; mücerret bir kavram değildir. Millet, ne kapitalistlerin savdukları gibi fertlerin maddî toplamından, ne de komünizmde olduğu gibi komünist partisi üyelerinden ibarettir. Millet bir varlıktır. Millet in haldeki bölümü altı sosyal dilimden; yani, *köylüden, işçiden, esnaftan, memurdan, işverenden ve serbest çalışanlardan* ibarettir. Bu itibarla hâkimiyetin sadece işverene veya işçiye ait olduğu ülke ve sistem demokratik değildir. Bir ülkenin gerçekten demokratik olabilmesi için, siyasî, kültürel ve iktisadî kararların alınmasına bütün milletin; köylünün, işçinin, esnafın, memurun, işverenin ve serbest çalışanların katılması lazımdır.

Bu sözlerden de anlaşılacağı üzere Türkeş'in hayal ettiği Türkiye'de çoğulcu demokrasi vardır. Millet in tüm sosyal sınıflarının yönetime katılması gerektiği görüşünü savunmuştur. Yani Türkeş'in gerçekleştirmek istediği başkanlık sisteminde kesinlikle tek adamlık yoktur.

Tam aksine parlamenter sistemin en önemli özelliklerinden biri olan çoğulcu demokrasi vardır. Hâkimiyetin tek bir zümreye ait olduğu sistemlerin anti demokratik olduğunu ifade ederek hem Komünist ideolojinin proletarya diktatörlüğü hayaline cevap vermiş, hem de tek adamlığa karşı olduğunu kesin bir dille ifade etmiştir.

Milli demokrasi ilkesini bu şekilde tanımlayan Alparslan Türkeş, diğer önemli ilkesi olan "Demokratik Milli Cumhuriyet" ilkesini ise şöyle tanımlamıştır:

"Demokratik milliyetçi devlet, aynı millete mensup insanların siyasi ve hukuki yönden teşkilatlanıp, içeride kendi kendilerini yönetmesini (milli demokrasiyi), kendi iktisadi kaynaklarına sahip çıkmasını (milli iktisadi), dışarıda ise diğer milletlerle eşit hakka sahip olmasını (milli bağımsızlığı) öngörür.

...Demokratik milliyetçi devlette, milleti meydana getiren fert ve sosyal gruplar, kendi kaderlerini kendileri çizer. Devlet yönetimine etkili bir şekilde katılır. Bu iç olaya devletin demokratik unsuru (milli demokrasi) adı verilir. Her fert siyasi iktidarın, özellikle yasama ve yürütmenin oluşumuna katkıda bulunur.

... Demokratik milliyetçi devlet, milletin bütün fert ve sosyal dilimlerinin yükselmesi, ekonomik ve moral kalkınması amacını taşır. Devlet faaliyetlerinde bu amacı gerçekleştirmek zorundadır. Bir avuç ferdin ya da belirli bir sınıfın menfaatini ön planda tutan fert veya sınıf diktasına dayanan devlet milli devlet olamaz"(Alparslan Türkeş – Temel Görüşler, Dergâh Yayınları, İstanbul, 1975 s. 161 – 163)

masını (millî bağımsızlığı) öngörür. Millî Devlet deyimi ile milliyetçilik hukukî bir nitelik kazanır. Demokratik Milliyetçi Devlette, milleti meydana getiren fert ve sosyal gruplar kendi kaderlerini kendileri çizer, devlet yönetimine etkili bir şekilde katılır. Bu iç olaya, devletin demokratik unsuru (millî demokrasi) adı verilir. Her fert, siyasî iktidarın, özellikle yasama ve yürütmenin oluşumuna katkıda bulunur. Milletler, iç yönetimlerinde bağımsız olmak, kendi geleceklerini serbestçe kararlaştırmak hakkına sahiptir. Bu, millet hâkimiyetinin iç şeklidir. Millî Devlette, hâkimiyetin dış şekli ise, devletin diğer devletlerle eşit olması, onların baskı ve etkisi altında kalmamasıdır. Buna millî bağımsızlık adı verilir. Dış hâkimiyet, milletlerarası toplumda, devletlerin eşitliği ilkesine dayanır. Hiç bir devlet, eşit ve bağımsız olan diğer bir devlete müdahale edemez.

Demokratik Milliyetçi Devlet, milletlerin yalnız siyasî kaderlerini değil, iktisadî kaderlerini çizmek hakkına da dayanır. Millî Devlet, bu anlamda millî iktisada dayanan, iktisadını millileştirmiş olan devlettir. Demokratik Milliyetçi Devlet olabilmek için, devletin, millî toplumun kendi öz kaynak ve kuvvetlerine dayanması gerekir. Millî bağımsızlık ve millî demokrasi, ancak millî gücün, ekonomik millî kuvvetin gelişmesi ve sağlanmasıyla gerçekleşebilir. «Kendi millî kuvvetine dayanan devlet» deyimindeki «millî kuvvet» millî iktisat ve millî savunma gücüdür. Millî Devlet, dışarıya karşı, kendi varlığını korumak ve devam ettirebilmek için, millî güçlerini birleştirmiş, seferber etmiş bir devlet biçimidir. Millî devletin en zorunlu şartı, kendi iktisadî kaynak ve güçleriyle kendi varlığını muhafaza ve de-

Alparslan Türkeş'in "millî demokrasi" ve "millî demokratik Cumhuriyet" ilkesi günümüzdeki çağdaş demokratik devletlerdeki çoğulculuk ilkesiyle aynıdır. Ona göre bir devletin demokratik olabilmesi için tüm sosyal sınıfların yönetime katılması lazımdır. Milletlin meclisinde bir köylü, memur ya da işçi vekil olabilmeli, kendi haklarını savunabilmelidir. İktidarın bir zümrenin elinde olmasına, devletin bir yandaş sınıfı zenginleştirmesine karşı çıkmış, böyle sistemleri anti millî olarak tanımlamıştır.

Millî demokrasi ve millî demokratik devlet ilkesini her fırsatta dile getiren Türkeş, tek adamlığa, tek tipçiliğe, farklı düşüncelerin yasaklanmasına şu cümlelerle karşı çıkmıştır:

"Farklı siyasî ve iktisadî düşüncelerin savunulamadığı bir ülkede totaliter bir rejim, özellikle komünist ya da faşist, nazist bir rejim söz konusudur. Bize göre sosyalist ve kapitalist sistemler de anayasamızın özüne aykırı sistemlerdir. Zira bu sistemler siyasî ve iktisadî yönlerden bir sınıfın diğer sınıf üzerindeki hâkimiyetine dayanır" (Alparslan Türkeş – Gönül Seferberliğine Hasret Yayınları Ankara 1979 s.74)

racak, yediden yetmiş, erkek, kadın çoluk, çocuk, her Türk vatandaşı sigortalı olacaktır.

MİLLİYETÇİ HAREKET VE DİĞER SİYASİ PARTİLER

Aziz Arkadaşlarım;

Milliyetçi Hareket, yukarıda açıklanan felsefesiyle her sahada, özellikle hukuk, iktisat, siyaset ve sosyal politika sahasında MİLLÎ BÜTÜNLEŞMEYİ sağlayıp, çağın en büyük demokrasi modeli olan MİLLÎ DEMOKRASİYİ kuracaktır. Bunun sonunda Türk Milleti bütün fertleri ve sosyal dilimleriyle gerçekten EGEMEN, HÜR VE KARAR SAHİBİ OLACAKTIR. Milliyetçi Hareket, çok partili siyasi düzene can-

dan inanır. Farklı siyasi ve iktisadi düşüncelerin savunulmadığı bir ülkede totaliter bir rejim, özellikle komünist veya faşist, nazist bir rejim söz konusudur. Bize göre, kapitalist ve sosyalist sistemler de Anayasamızın özüne aykırı sistemlerdir. Zira bu sistemler, siyasi ve iktisadi yönlerden, bir sınıfın diğer sınıf üzerindeki hâkimiyetine dayanır. Anayasamız, sınıf hâkimiyetlerini kesin olarak reddetmiştir. Esas niteliği DEMOKRATİK MİLLÎ CUMHURİYET olan devletimizin İLHAM VE HIZ KAYNAĞI TÜRK MİLLİYETÇİLİK ÜLKÜŞÜ olduğuna göre, siyasi ve iktisadi hâkimiyetinin kullanılmasını sadece sözde bir işçi sınıfının veya bir avuç patronun inhisarına bırakan kapitalist ve sosyalist sistemler anayasa dışı, antidemokratik sistemlerdir.

Ülkemizde kurulu partilere bu açıdan bakıldığı taktirde, bunların bir çoğunun yukarıdaki ölçülere uymadığı görülür. Milliyetçi Hareket dışındaki par-

Başkanlık sistemini milli demokrasi ve milli demokratik devlet ilkeleri dâhilinde savunan Türkeş, çoğulcu, demokratik bir başkanlık sistemini savunmuştur. Bugün Türk milletine dayatılan başkanlık sisteminin Türkeş'in savunduğu başkanlık sistemiyle alakası yoktur. Çünkü şu an dayatılan sistem ne demokratiktir ne de çoğulcudur. Tamamen tek kişinin egemenliğine dayanan tekilci, anti demokratik bir sistemdir.

Türkeş ile AKP nin savunduğu sistem arasındaki tek fark sistemin temel nitelikleri değildir. Meclisin yapısı ve vekil sayıları bile farklıdır. Türkeş'in başkanlık sisteminde meclisin yapısı şöyledir:

"Milliyetçi hareketçiler olarak defalarca bugünkü çift meclis yerine tek meclis sisteminin getirilmesini ve senatonun kaldırılarak ve millet meclisinin 300 kişiden teşekkül ettirilmesini ve bunun memleketimiz için en yararlı durum olacağını ifade etmişizdir. ... Türkiye'de tek başkan tek meclis sisteminin kurulması geniş halk kitlelerini ilgilendiren konularda halk temalüyünü belirtecek referandum müessesesinin tesisi son derece

kaçınılmaz bir zarurettir. Fakir milletin alın terleri ile iki mecliste 600 ü aşkın kişinin beslenmesi hiçbir ölçüye sığmaz. Milliyetçi hareketin iktidarı, işçi, köylü, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek sahiplerinden oluşacak 300 kişilik tek meclisi ilk planda kuracak ve memleketimizdeki otorite buhranına son verip iktisadi sahada hızlı atılımlar yapılmasını sağlayacaktır”(Alparslan Türkeş – Temel Görüşler, Dergâh Yayınları, İstanbul, 1975 s. 173)

TEMEL GÖRÜŞLER

demokrasi tesis edilmiş olacaktır. Çağımızın kuvvetli yürütme çağı olduğu ve Türkiye gibi az gelişmiş ülkeler bakımından bu durumun büyük önem taşıdığı herkes tarafından bilinmektedir. Kalkınma hızı ve cesur kararlar almayı gerektirir. Milletın demokratik bir şekilde doğrudan doğruya seçtiği bir devlet başkanı ise, bu nitelikteki kararları kolayca alabilecektir.

Milliyetçi Hareketçiler olarak defalarca bugünkü çift meclis yerine «Tek Meclis Sistemi» nin getirilmesini ve Senato'nun kaldırılarak Millet Meclisinin 300 kişiden teşekkül ettirilmesini ve bunun memleketimiz için en yararlı bir durum olacağını ifade etmişizdir. Yasama gücünün tutucu ve işleri geciktirici durumdan kurtarılıp, millî toplumun ihtiyaç ve şartlarına göre düzenlenmesi ancak bu şekilde mümkündür. Az gelişmiş ülkeler, çok yönlü bir kalkınma durumunda oldukları için, seri ve hızlı kanunlar çıkaracak bir yasama organına şiddetle ihtiyaç gösterirler. Türkiye'de de tek başkan, tek meclis sisteminin kurulması geniş halk kitlelerini ilgilendiren konularda halkın temayülünü belirtecek referandum müessesesinin tesisi son derece kaçınılmaz bir zarurettir. Fakir milletin, alın terleri ile iki mecliste 600 ü aşkın vekilin beslenmesi hiç bir ölçüye sığmaz. Milliyetçi Hareketin iktidarı işçi, köylü, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek sahiplerinden oluşacak 300 kişilik tek meclisi ilk planda kuracak ve memleketimizdeki otorite buhranına son verip iktisadi sahada hızlı atılımlar yapılmasını sağlayacaktır. Böylece Millî devlet ve güçlü iktidar nazariyesini gerçekleştirecek olan Milliyetçi Hareket, Millî demokrasinin kurulmasının ve güçlendirilmesinin de teminatı olacaktır.

Bugün millete dayatılan başkanlık sisteminde meclis 600 vekilden meydana gelirken Türkeş, 600 vekilin beslenmesini fakir millete yapılmış bir hakaret sayıp 300 vekilin yeterli olacağını savunmuştur.

Ayrıca AKP nin savunduğu başkanlık sisteminde meclis, iki partiden ve Cumhurbaşkanı'nın parti başkanı olarak seçtiği vekillerin çoğunluğundan meydana geliyorken Türkeş'in başkanlık sistemindeki mecliste milletin tüm sosyal sınıfları vekil olarak yer almaktadır.

En önemlisi ise Türkeş'in istediği başkanlık sisteminde milleti ilgilendiren hayati konularda

referandum yapılması mecburiyettir.

Tüm bu bilgiler ışığında Türkiye'nin savunduğu başkanlık sistemiyle AKP'nin istediği başkanlık sistemi arasındaki farklar şunlardır:

1- Türkiye'nin savunduğu başkanlık milli demokrasi, demokratik milli Cumhuriyet ilkesine dayanan, çoğulcu, demokratik bir sistemdir. AKP'nin istediği başkanlık sistemi, anti demokratik, tekilci, tek adamcı bir sistemdir.

2- Türkiye'nin savunduğu başkanlık sisteminde milleti meydana getiren tüm sosyal sınıflar devlet yönetiminde söz sahibidir. AKP'nin istediği başkanlık sisteminde Cumhurbaşkanı devlet yönetiminde tek söz sahibidir.

3- Türkiye'nin savunduğu başkanlık sisteminde devlet bir zümrenin elinde değil milletin elindedir. Adil bir ekonomik dağılım vardır. AKP'nin savunduğu başkanlık sisteminde zenginlerin iktidarı vardır

4- Türkiye'nin savunduğu başkanlık sisteminde meclis 300 vekilden meydana gelmekte olup 600 vekili fakir millete yük saymaktadır. AKP'nin istediği başkanlık sisteminde ise meclis 600 vekilden oluşmaktadır ve bu durumu meclisin güçlenmesi olarak anlatmaktadırlar.

5- Türkiye'nin savunduğu başkanlık sisteminde meclis köylü, işçi, memur, esnaf vekillerden oluşmaktadır. AKP'nin istediği başkanlık sisteminde ise meclis, Cumhurbaşkanının partili başkanı olarak seçtiği yalaka, zengin zümrenin çoğunlukta olduğu iki partili bir meclistir.

Son olarak şunu ifade etmek istiyorum. Yazımın başında tarihi olayların dönemin koşullarına göre değerlendirilmesi gerektiğini söylemiştim. Türkiye'nin başkanlık sistemini savunduğu 1970 li yıllarda meclis bugünkü gibi tek değildi. Senato adı verilen ikinci bir meclis vardı ve devlet kısa süreli koalisyon hükümetleriyle yönetiliyordu. Ayrıca 1970 li yılların sağ – sol kavgasının olduğu yıllar olduğunu unutmayalım. Türkiye'nin başkanlık sistemi açıklamalarına bakılırsa Komünizme alternatif bir sistem olduğu görülecektir.

Diğer önemlisi bir nokta ise Türkiye ismine başkanlık sistemi dese de tanımladığı sistem güçlü parlamenter sistemden başka bir şey değildir. Çünkü savunduğu meclis sistemi ne iki partilidir ne de ABD deki gibi senato vardır. 300 kişiden meydana gelen çoğulcu demokratik bir meclisi savunmuştur. Böyle bir sistem başkanlık değil güçlü parlamenter sistemdir.

En önemlisi ise Türkiye'nin savunduğu sistem, Anayasa'nın ilk 4 maddesini benimseyen laik, sosyal, demokratik, hukuk devletine dayanmaktadır. Eyalet sistemi kesinlikle yoktur. Oysa bugün millete kabul ettirilmek istenen başkanlık sisteminde Anayasa'nın 123. maddesinde yapılan değişiklikle Cumhurbaşkanı kararnamesiyle özerk bölgeler yani eyaletler kurulabilir.

1970 li yıllarda Başkanlık sistemini savunan Türkiye, 12 Eylül darbesi sonrasında başkanlık sistemini savunmamıştır. Çünkü hem sağ sol kavgası bitmiş, hem ANAP ile tek parti hükümeti dönemi başlamıştır. Bu da Türkiye'nin başkanlığı ideolojik olarak değil şartlara göre

istediğinin kanıtıdır

TIBBIYELİ HİKMET

[status draft]

[nogallery]

[geotag on]

[publicize off|twitter|facebook]

[category istihbarat]

[tags SİYASİ DOSYA, Alparslan Türkeş, Başkanlık Sistemi]